

MARIANA ZAPATA
AUTORKA BESTSELLERU
KULTI

**SRDCEM
PROTI
ZDI**

FRAGMENT

Srdcem proti zdi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata

Srdcem proti zdi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**SRDCEM
PROTI
ZDI**

Mariana Zapata

FRAGMENT

Copyright © 2016 by Mariana Zapata

Translation © Romana Bičíková, 2022

Cover photos © stockfour; Asier Romero; jafara; sommart sombutwanitkul / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5799-6

ISBN e-knihy 978-80-253-5814-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5815-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5813-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Na památku Alanovi

Kapitola první

Já ho snad zabiju.

Jednoho dne.

Jednoho dne dlouho po tom, co dám výpověď, aby na mě nepadl ani stín podezření.

„Aidene,“ zavrčela jsem, i když jsem věděla, že mi to k ničemu nebude. Vrčením jsem si jen vysloužila jeho pohled – ten nechvalně proslulý, shovívavě nadutý pohled, kvůli kterému se Aiden už v minulosti nejednou porval. Nebo tak jsem to aspoň slyšela. Koutky úst se mu zkroutily dolů, rty sevřel do tenké čárky a přimhouřil hnědé oči, a já měla co dělat, abych opanovala nutkání strčit mu prst do nosní dírky. To nám dělala máma, kdykoli jsme jako malí trucovali.

Chlap, kterému v tu chvíli hrozila imaginární smrt – buď velmi krvavá, anebo naopak úplně pomalá, dlouhodobá a důmyslná, zahrnující jar, jeho jídlo a hodně dlouhou dobu –, jen zamručel. „Slyšelas. Prostě to zruš,“ zopakoval nad mísou quinoového salátu, z něhož by se najedla čtyřčlenná rodina, jako bych ho snad poprvé neslyšela.

Ale já ho slyšela. Jasně a zřetelně. A právě proto jsem ho chtěla zabít.

Což bylo jen dokladem toho, jak úžasná je lidská mysl: protože můžete někoho mít rádi, a zároveň mu chtít podřezat krk. Bylo to jako mít sestru a chtít ji praštit přímo do vaječníků. Máte ji rádi, jasně, ale taky ji chcete pořádně zmydlit, dát jí co proto – teda ne, že bych mluvila z vlastní zkušenosti.

Moje mlčení ho nejspíš přimělo se stále stejným nasupeným výrazem dodat: „Je mi fuk, co jim řekneš. Prostě se o to postarej.“

Postrčila jsem si levým ukazováčkem brýle po kořeni nosu a pravou ruku spustila dolů, aby přes kuchyňskou linku neviděl, že mu ukazují prostředníček. Jako by nestačilo, jak se tvářil, ale navíc ke mně mluvil tónem, který mě přiváděl k ještě větší zuřivosti. Byl to hlas, kterým mě varoval, že nemá smysl mu odporovat, protože nehodlal změnit názor, ani teď, ani nikdy jindy, a já se s tím musela popasovat.

Vždycky jsem se s tím musela nějak popasovat.

Když jsem pro muže, který byl třikrát vyhlášen nejlepším obráncem roku v Lize amerického fotbalu, začala pracovat jako asistentka, kuchařka i uklízečka v jedné osobě, bylo na světě jen málo věcí, které jsem fakt nechtěla dělat: dohadovat se s lidmi, říkat jim ne a strkat ruku do odpadků.

Ale jestli jsem něco opravdu nesnášela – jako doopravdy z duše nenáviděla – bylo to rušit na poslední chvíli dohodnuté plány. Lezlo mi to na nervy, šlo to proti mému přesvědčení. Sliby se mají plnit, no ne? Na druhou stranu, technicky vzato jsem to nebyla já, kdo zklame svoje fanoušky. Byl to Aiden.

Zatracený Aiden, který se tu cpal druhým chodem oběda, jako by se nechumelilo, zjevně lhostejný k frustraci, které budu kvůli němu muset čelit, až zavolám jeho agentovi. Dohodnout autogramiádu v obchodě se sportovním zbožím v San Antoniu dalo spoustu práce, a já teď budu muset oznámit, že Aiden nikam nic podepisovat nepůjde. Jupí.

Vzdychla jsem, v břiše a ve svědomí mi hlodaly výčitky, a levou rukou jsem si promnula strnulé koleno. Druhou rukou jsem stále ukazovala nevhodné gesto. „Vždyť jsi jim slíbil –“

„To je mi fuk, Vanesso.“ Znovu po mně střelil tím svým pohledem. V prostředníčku mi zacukalo. „Řekni Robovi, ať to zruší,“ trval na svém, zatímco zvedal ohromnou paži, aby si do pusy strčil sousto velikosti menší mísy. Pak vidličku podržel chvíli ve vzduchu a probodl mě temným, tvrdohlavým pohledem. „Bude to problém?“

Vanesso sem, Vanesso tam.

Zruš to. Řekni Robovi, ať to zruší.

Bú.

Jako bych snad nic nemilovala víc než volat jeho kreténskému agentovi, a ještě k tomu se vzkazem, že má zrušit autogramiádu jen dva dny předtím, než se měla konat. Rob se zvencne a vylije si svůj vztek na mně, jako bych snad na Aideny Gravese, zvaného „Hradba z Winnipegu“, měla nějaký vliv. Pravda byla, že jediný případ, kdy jsem mu aspoň vzdáleně pomohla dojít k nějakému rozhodnutí, byl, když jsem mu doporučila, jaký si má koupit fotoaparát, a to jen proto, že měl „na starosti lepší věci než vybírat foťák“ a taky „za to tě přece platím.“

V tom měl samozřejmě pravdu. Díky tomu, co mi platil on a čím mi občas přispěl Zac, mi nezmizel úsměv z tváře – i když byl trochu nucený – když jsem plnila všechno, co po mně chtěl. Tu a tam jsem mu vysekla i pukrle a Aiden předstíral, že to nevidí.

Měla jsem dojem, že neumí docenit, kolik trpělivosti jsem s ním za ty dva roky měla. Kdokoli jiný by ho už stoprocentně ve spánku ubodal k smrti. To já jsem aspoň při plánování jeho vraždy volila spíš bezbolestné varianty.

Většinou.

Od doby, co si loni měsíc po začátku sezony natrhl achilovku, se úplně změnil. Snažila jsem se mu to nemít za zlé, fakt. Přijít skoro o tři měsíce regulérní sezony, a navíc schytat neprávem vinu za to, že váš tým nepostoupil do play-off, s tím se člověk vyrovnává těžko. K tomu si spousta lidí myslela, že se po šesti měsících léčby a rehabilitací už nevrátí v takové formě jako předtím. Zranění, které utrpěl, nebylo žádná legrace.

Ale tohle byl Aiden. Některým hráčům trvalo ještě déle se z podobné věci vylízat, nebo se jim to nepovedlo vůbec. Aiden byl na nohou skoro hned. Ale starat se o něj, zatímco chodil o berlích, vozit ho k doktorovi a na rehabilitace, mě nejednou přivedlo až na samý pokraj trpělivosti.

Stoicky snášet ublíženého protivu jde jen po omezený čas, i když měl na svoji otrávenost právo. Aiden svůj sport miloval a mně bylo jasné, že se nejspíš bojí, že už nebude moct hrát, nebo že se sice k americkému fotbalu vrátí, ale ne na stejné úrovni jako před zraněním. Ne, že by se o svých obavách kdykoli zmínil nahlas. To jsem všechno chápala, sama jsem si nedokázala představit, jak bych se cítila, kdyby se mi stalo něco s rukama a já musela čelit možnosti, že už nikdy nebudu moct kreslit.

Tentokrát ale jeho protivnost dosáhla nejvyšší úrovně v celém známém vesmíru. A to bylo co říct, vzhledem k tomu, že jsem vyrostla se třemi staršími sestrami, které mívaly menses všechny naráz. Díky nim mi většina věcí – a lidí – moc na nervy nelezla. Věděla jsem, jaké to je být hromosvodem, a Aiden nikdy nepřekročil zdravou míru a nebyl zbytečně zlý. Jen se prostě občas choval jako debil.

Měl štěstí, že jsem do něj byla malinko, úplně trošičku zakoukaná, jinak bych ho koplá do zadku už před lety. Na druhou stranu, do Aidenova Grave-se se musel zabouchnout snad každý, kdo měl oči a líbilo se mu muži.

Když povytáhl obočí a upřel na mě zpod těch svých hustých černých řas sytě hnědé oči posazené hluboko ve tváři, na které jsem úsměv viděla jen tehdy, když se díval na psy, polkla jsem, se zaťatými zuby zavrtěla hlavou a přejela ho pohledem od hlavy až k patě. Se svou výškou menší budovy by měl mít hrubé, nepravidelné rysy a vzezření neandrtálce, ale to samozřejmě neměl. Zdálo se, že se vzpírá všem stereotypům, které by mu kdokoli chtěl předepisovat. Byl chytrý, rychlý, hbitý a – pokud jsem věděla – nikdy v životě neviděl ani jeden hokejový zápas. Kanadský přízvuk skoro neměl a nejedl maso a živočišné proteiny. Vážně, ten chlap nejedl slaninu. Taky to byl ten poslední člověk, o němž bych řekla, že je zdvořilý, a nikdy se neomlouval. Nikdy.

Byl zkrátka anomálie: Kanaďan, co hraje americký fotbal, holduje rostlinné stravě – neměl rád, když o něm někdo říkal, že je vegan –

a k tomu krásně souměrný a tak zatraceně pohledný, že jsem nejednou děkovala bohu, že mi dal oči, abych se na něj mohla dívat.

„Ne. Cokoli si přeješ, chlapáku.“ Věnovala jsem mu falešný úsměv a zakmitala řasami, ale dál jsem mu nenápadně ukazovala vztyčený prostředník.

„Však oni to zvládnou,“ prohodil Aiden nenuceně. Přezdívkou, jíž jsem ho počastovala, si nevšímal. Pokrčil velmi svalnatými rameny, tak širokými, že bych odpřisáhla, že menší člověk by si na nich mohl pohodlně ustlat. „O nic nejde.“

O nic nejde? Pořadatelé budou jiného názoru a jeho agent jakbysmet, jenže Aiden byl zkrátka zvyklý, že je vždycky po jeho. Nikdo mu nikdy neříkal ne. „Ne,“ říkali mně a já musela vymyslet, jak to podat jemu.

Navzdory tomu, co si někteří mysleli, nebyl hvězdný obránce dallaského profesionálního fotbalového týmu Three Hundreds hajzl, se kterým by se nedalo vydržet. Sice se mračil a bručel, ale nenadával a skoro nikdy bezdůvodně nevyletěl. Byl náročný, přesně věděl, co chce a jak má všechno v jeho životě vypadat. Upřímně jsem si myslela, že je to obdivuhodné, ale zařídit, aby všechno bylo podle jeho představ – a bylo jedno, jestli s jeho rozhodnutími souhlasím nebo ne – jsem měla v popisu práce já.

Ale už ne na dlouho, připomněla jsem si. Už jsem měla výpověď na jazyku, byla tak blízko. Úplně jsem se při té představě zatetelila.

Před dvěma měsíci jsem po letech usilovné píle, odříkání a nekonečných hodin práce i mimo dobu, kdy jsem byla Aidenovou asistentkou/hospodyní/kuchařkou, měla na účtu částku, která mi zaručila klid duše. Dosáhla jsem svého cíle: naspořila jsem si jeden roční plat. Povedlo se mi to. Konečně. Třikrát sláva. Už jsem ve vzduchu skoro cítila svobodu.

Jenže klíčové bylo právě to slovo „skoro“.

Ještě jsem se totiž neodhodlala Aidenovi říct, že končím.

„Co se tak tváříš?“ zeptal se mě zničehonic.

Zaskočeně jsem zamrkala. Povytáhla jsem obočí a snažila se dělat hloupou. „Jak?“

Nezabralo to.

Aiden s vidličkou v puse sotva znatelně přimhouřil tmavé oči. „Takhle,“ trhl hlavou směrem ke mně.

Pokrčila jsem rameny a nasadila výraz, který říkal „netuším, o čem to mluvíš“.

„Chceš mi něco říct?“

Obvykle existovalo tak sto věcí, které bych mu v danou chvíli chtěla říct, ale už jsem ho znala až moc dobře. Vůbec mu nezáleželo na tom, jestli mám něco na srdci nebo ne. Bylo mu upřímně fuk, jestli mám na něco odlišný názor než on nebo jestli jsem si myslela, že by měl něco udělat jinak. Jen mi tím připomínal, kdo je tady šéf.

Aneb: já jsem to nebyla.

Blbeček.

„Já?“ zamžikala jsem. „Ne.“

Sjel mě líným, podmračeným pohledem a pak stočil oči k ruce, kterou jsem pořád schovávala za kuchyňským ostrůvkem. „Tak si odpusť toho fakáče. Já si tu autogramiádu nerozmyslím,“ pronesl s klamnou nenuceností.

Stiskla jsem rty do úzké čárky a spustila ruku dolů. On byl snad vážně kouzelník. Namouduši kouzelník. Čaroděj. Nebo jasnovidec. Věštec s třetím okem. Kdykoli jsem jeho směrem vztyčila prostředníček, věděl o tom. A to jsem si myslela, jak jsem nenápadná.

Ne, že bych lidem ukazovala vulgární gesta jen tak na pro legraci. Jenže mi fakt vadilo, že jen tak bezdůvodně ruší předem domluvené vystoupení. Vycouvat z něčeho jen proto, že si to rozmyslel a nakonec se mu nechtělo obětovat jedno odpoledne, kdy mohl trénovat, mi jako dostatečný důvod nepřipadalo. Ale co jsem mohla vědět?

„Fajn,“ zabručela jsem.

Aiden, člověk, který stoprocentně netušil, kolik mi je letos let nebo kdy mám vůbec narozeniny, se na okamžik zamračil. Svrástil husté,

temné obočí a nespokojeně našpulil plné rty. Pak pokrčil rameny, jako by ho veškerý zájem o moje počínání rázem opustil.

Vtípné na tom bylo, že kdyby mi před pěti lety někdo řekl, že budu dělat něčí špinavou práci, vysmála bych se mu. Nepamatuju si, že bych kdy neměla předem jasně daný plán a představu o své budoucnosti. Vždycky jsem chtěla mít něco, na co se těšit, a jedna z věcí, na které jsem se těšila a o které jsem usilovala, bylo být si svým vlastním pánem.

Od chvíle, kdy mě v šestnácti na první brigádě v kině seřvali, že jsem do středního nápoje nedala dost ledu, mi bylo jasné, že jednoho dne budu pracovat jen sama na sebe. Neměla jsem ráda, když mi někdo říkal, co mám dělat. Odjakživa. Byla jsem tvrdohlavá jako býk, což táta z mé pěstounské rodiny vždycky označoval za můj nejlepší i nejhorší osobnostní rys.

Nemířila jsem ovšem příliš vysoko, netoužila jsem se stát miliardářkou. Neprahla jsem po slávě ani nic takového. Chtěla jsem prostě jen svoji vlastní malou společnost, studio grafického designu, práci, díky které bych mohla platit účty, měla dost na jídlo a ještě mi zbylo něco navíc na další věci. Nechtěla jsem být odkázaná na něčí libovůli nebo dobročinnost. Kam mi paměť sahá, nezbývalo mi nic jiného než právě to: doufat, že mi sestry připraví něco k snědku, když byla máma pryč, a pak doufat, že ta hodná paní ze sociálky aspoň mě a mého mladšího bratra nerozdělí... O tom jsem ale teď přemýšlet nechtěla.

Většinu času jsem zkrátka věděla, co se svým životem chci dělat, a myslela jsem si, že tím mám z půlky vyřešeno. Dosáhnout cíle nemělo být tak složité.

Jenže co vám nikdo dopředu neřekne je to, že cesta k dosažení cíle není rovná přímka. Spíš připomíná bludiště. Jdete, pak se zastavíte, musíte se o kus vrátit, párkrát cestou špatně odbočíte, ale nejdůležitější je udržet na paměti, že někde je cesta ven. Že existuje.

Hlavně to nesmíte vzdát, i kdyby se vám stokrát chtělo.

A to obzvlášt v případě, kdy bylo jednodušší a méně děsivé nechat se unášet proudem, než si vyšlapat novou cestu a protloukat se na vlastní pěst.

Aiden se na stoličce odstrčil od kuchyňského ostrůvku, u kterého seděl, a s prázdnou skleničkou v ruce vstal. Jeho ne úplně malá kuchyně se mi pokaždé, když se tu vyskytoval – což bylo skoro pořád – zdála ve srovnání s jeho obří postavou úplně mrňavá. A že tu byl často nebylo nijak překvapivé. Aiden spořádal za den aspoň 7000 kalorií a během vrcholu sezóny si příjem zvýšil i na 10 000. *Samozřejmě*, že trávil většinu času v kuchyni. A já taky – proto že jsem mu vařila.

„Koupila jsi hrušky?“ zeptal se, jako by už na naši konverzaci a incident s prostředníčkem zapomněl. Napustil si do sklenice filtrovanou vodu z filtru v ledniče.

Rozhodně jsem se za ten vztyčený prostředník necítila provinile. Když se to stalo poprvé, myslela jsem, že se hanbou propadnu do země a dostanu na hodinu padáka, ale teď už jsem Aidenova znala. Bylo mu úplně jedno, jaká gesta mu ukazuju, nebo jsem aspoň měla ten dojem, vzhledem k tomu, že jsem o práci dosud nepřišla. Zažila jsem lidi, kteří se ho snažili provokovat, nadávali mu a častovali ho výrazy, ze kterých jsem se červenala i já. A jak na to Aiden reagoval? Nijak. Nehnul ani brvou, jen předstíral, že je neslyší.

Upřímně řečeno na mě jeho neochvějnost udělala dojem. Já jsem dokázala vylétnout jako čertík z krabičky, i když na mě jen někdo na ulici zatroubil.

Ale jakkoli byl Aiden zásadový a nad věci, jakkoli ženy sílely z jeho dokonalého zadku, jakkoli si většina lidí bude ťukat na čelo, že chci dát výpověď mužskému, který hrál v reklamách na sportovní oblečení, já prostě vážně chtěla skončit. A moje touha odejít sílila s každým dnem.

Dřela jsem jako kuň. Nikdo pro mě nikdy nehnul ani prstem. Chtěla jsem být nezávislá, o nic jiného mi v životě nešlo. Celé roky jsem nespouštěla ze zřetele svůj cíl: být paní vlastního času. Nechtěla

jsem dál volat debilům, kteří mě považovali za sotva víc než obtížný hmyz, nebo prát a skládat prádlo, které odívalo ten nejúžasnější zadek v zemi.

Řekni mu to, řekni mu to teď hned, řekni mu, že chceš skončit, pobízel mě můj mozek, skoro až zoufale.

Jenže tenký, rýpavý hlásek plný nerozhodnosti a pochyb, který žil v místech, kde jsem měla mít páteř, na to odpovídal: *Kam ten spěch?*

Když jsem se s Hradbou z Winnipegu setkala poprvé, hned druhá věc, kterou jsem z jeho úst slyšela, byla: „Umíte vařit?“

Ani mi nepotřásl rukou, nenabídl mi, ať se posadím, nic takového. Zpětně si říkám, že mě to mělo varovat a naznačit mi, jak bude náš vztah vypadat.

Jen co mi tehdy otevřel vchodové dveře a zavedl mě přímo do krásné, prostorné kuchyně, která vypadala jako vystřižená z nějaké show o renovování interiérů, zeptal se mě, jak se jmenuju, a okamžitě přešel k výslechu ohledně mého kulinářského umu.

Jeho manažer mě už předtím zpovídal dvakrát. Nabízená pozice byla přesně v té platové kategorii, do jaké jsem mířila, a tehdy mi na ničem jiném nezáleželo. V pracovní agentuře, u níž jsem byla vedená, mě předtím taky už třikrát pozvali na pohovor, aby se ujistili, že se na zaměstnání u tohoto „VIP klienta“ skutečně hodím.

Mohla jsem se pochlubit bakalářským diplomem, širokou škálou různých zaměstnání – mezi které patřila pozice sekretářky rozvodového právníka, kde jsem dělala během studií, letní měsíce strávené fotografováním čehokoli pro kohokoli, kdo byl ochotný si mě najmout, a celkem úspěšný přivýdělek v podobě prodeje kosmetiky z katalogu – a především skvělými referencemi, což mi zaručilo, že si mě na ten pohovor vůbec pozvali.

Byla jsem si ale jistá, že jen díky tomu jsem tuhle pozici nezískala. Ne, za to jsem vděčila své blažené nevědomosti ohledně všeho, co se týkalo amerického fotbalu. Pokud jsem se někdy nachomýtlá k televizi,

když v ní běžel zápas, s největší pravděpodobností jsem ho stejně nesledovala. Aidenova Gravesova jsem až do našeho prvního setkání nikdy neviděla. Rozhodně jsem nikde nevykládala, že jsem v životě viděla jen ta utkání amerického fotbalu, na kterých jsem byla osobně ještě na střední škole.

Takže když mi jeho manažer sdělil, jak se jmenuje člověk, který mě potenciálně bude zaměstnávat, jen jsem na něj upřela prázdný pohled. Nejspíš se už nikdy nedozvím, jestli to bylo právě moje nulové vzrušení z představy práce pro Aidenova Gravesova, díky čemu jsem tu práci nakonec dostala, ale měla jsem matný dojem, že to tak opravdu bylo.

Dokonce ani potom, co mi Aidenův manažer pozici napevno slíbil, jsem si Aidenova ani nevyhledala na internetu. Proč taky? Nic, co bych se o něm na síti dočetla, by stejně nezměnilo moje rozhodnutí pracovat jako jeho asistentka. Vážně. Nestydím se přiznat, že i kdybych o něm zjistila, že je sériový vrah, stejně bych tu práci vzala, pokud bych za ni dostala dobře zapláceno.

Nakonec ale bylo dobře, že jsem si ho nevygooglila. Jak jsem zjistila později, když jsem měla plné ruce práce s posíláním promo snímků jeho fanouškům, fotky rozhodně nedokázaly plně vystihnout skutečnost.

Aiden měřil skoro metr devadesát pět, mimo sezonu, když netrénoval, vážil klidně 127 kilo, a vzezřením připomínal spíš nějakého hrdinu z mýtických eposů než smrtelníka z masa a kostí. Neměl svaly jen na ozdobu, byl to zkrátka a dobře obr. Vůbec by mě neudivilo, kdyby se na rentgenu ukázalo, že i jeho kosti mají vyšší hustotu než u obyčejných lidí. Jeho muskulatura byla vytvořená a vycizelovaná za jediným konkrétním účelem: co nejefektivněji blokovat přihrávky a protihráče.

To dopoledne, kdy jsme se setkali poprvé, nedokázalo ani tričko velikosti XXL zakrýt vyboulené trapézové, deltové a prsní svaly, nemluvě o bicepsech a tricepsech. Ten chlap byl hora svalů. Jeho stehna

napínala švy tepláků, které měl na sobě, skoro k prasknutí. Pamatuju si, že na mě jeho pěsti působily jako cihly a zápěstí, která je pojila se zbytkem těla, byla větší, než jsem kdy v životě viděla.

Nad tím pak byl obličej, na který jsem se měla dívat následujících pár let svého života. Tam, kde by jiní urostlí chlapi měli hrubé rysy, byl Aiden pohledný – ale ne klasicky krásný. Tváře měl úzké, lícní kosti vysoké, spodní čelist výraznější než horní. Hluboko posazené oči stínilo husté černé obočí. Spodní část obličeje mu zdobily pěstěné, nákrátko zastřížené vousy, které byly vidět, i když se právě oholil.

Podél linie vlasů se mu od spánku pod ušní boltec táhla bílá jizva, kterou jeho strniště nedokázalo zakrýt. A pak tu byla ústa, která by na muži, který by byl menší a nemračil se zdaleka tak často jako Aiden, vypadala příliš plně a trucovitě. Vlasy měl Aiden hnědé, jeho kůže měla olivový nádech. Zpod límečku trička mu nenápadně vykukoval náznak tenkého zlatého řetízku, ale mně na Aidenu Gravesovi natolik rozptylovalo všechno ostatní, že mi trvalo několik měsíců zjistit, že na něm nosí medailon se svatým Lukášem, který nikdy nesundává.

Ze začátku mě děsila už jen jeho výška, a k hrůze, kterou mi celou svou bytostí naháněl, se ještě přidal pronikavý pohled svých temně hnědých očí.

Přes to všechno můj první dojem z něj byl: *No páni*. Rychle jsem ho ale zahнала, protože přemýšlet takhle o svém zbrusu novém šéfovi jsem si nemohla dovolit.

Ten den jsem se nezmohla na víc než pokývnutí na pozdrav. Na to první setkání jsem přišla s tím, že udělám cokoli, jen abych si tuhle práci udržela. Jeho manažer i moje agentura mi od začátku kladli na srdce, že náplní mojí práce bude i vaření, což pro mě nebyla žádná překážka. Už jako malá jsem se musela naučit, že pokud chci jíst, budu se o to muset nějak přičinit, protože moje starší sestry se tím nehodlaly zatěžovat a u mámy nebylo nikdy jisté, jakou bude mít zrovna náladu. Během vysoké jsem se pak na koleji naučila vařit na tajně pro-
pašované elektrické plotýnce.

Aiden na mě po mé odpovědi jen chvíli beze slova zíral a pak mi na hlavu hodil bombu, na kterou mě teda v žádném případě nikdo nepřipravil. „Nejím žádné produkty živočišného původu. Bude to pro vás problém?“

Uměla jsem uvařit cokoli bez masa, vajec a mléka? Na první dobrou mě nic nenapadlo. O téhle podmínce se nikdo dopředu nezmínil – a nutno dodat, že Aiden rozhodně nevypadal jako většina veganů, které jsem v životě potkala, jakkoli ignorantsky to může znít – ale já byla odhodlaná se za žádnou cenu nevracet ke svému předchozímu žonglování mezi třemi různými zaměstnáními, pokud to nebude nezbytně nutné. A tak jsem lhala, až se mi od pusy prášilo. „Nebude, pane.“

Aiden jen tak stál a prohlížel si mě. Měla jsem na sobě tmavě modré úzké kalhoty, bílou krajkovou blůzku s krátkými rukávy a hnědé lodičky. Samou nervozitou jsem si tiskla ruce k sobě jako při modlení. V agentuře mi řekli, že se mám obléknout ve stylu business casual, a tak jsem se podle toho zařídila. „Určitě?“ ujistňoval se Aiden.

Přikývla jsem a v duchu už jsem plánovala, jak začnu na mobilu hledat možné recepty.

Aiden přimhouřil oči, ale nepředhodil mi, že lžu, i když to muselo být zcela jasné. V nic lepšího jsem doufat nemohla. „Nerad vařím a nerad chodím do restaurací. Obvykle jím čtyři jídla denně a k tomu mám dvě velká smoothie. O hlavní jídla se budete starat vy, cokoli, co budu jíst mezi tím, je na mně,“ pronesl a založil si ruce na hrudi, která měla na šířku snad metr.

„V patře je počítač, jsou v něm uložena všechna moje hesla. Budete číst a odpovídat na všechny moje e-maily a budete mít na starost i můj P.O. box, který je potřeba zkontrolovat aspoň dvakrát týdně. Klíč je v zásuvce vedle lednice. Napíšu vám adresu pošty a číslo boxu. Každý den budete updatovat moje profily na sociálních sítích; je mi jedno, co tam budete zveřejňovat, pokud použijete zdravý rozum.“

Při těch posledních slovech se mi upřeně podíval přímo do očí, ale to jsem si nebrala osobně.

„Bude na vás praní prádla, můj diář...“ vyjmenovával další povinnosti a já si je ukládala do paměti. „Mám tu spolubydlícího. Říkal jsem mu o vás, a pokud na to přistoupíte, čas od času by vás taky využil, abyste mu uvařila. Samozřejmě vám za to zaplatí.“

Peníze navíc? Na to jsem nikdy neříkala ne. Pokud jsem ho někomu nemusela vykourřit.

„Nějaké otázky?“ zeptal se můj nový šéf.

Jen jsem zavrtěla hlavou. Na pozici, na kterou jsem nastupovala, to všechno byly docela běžné požadavky, a navíc jsem ho moc hltala očima na to, abych ze sebe vydala jedinou hlásku. Profesionálního fotbalistu jsem nikdy na vlastní oči neviděla, i když na střední jsem se kamarádila s člověkem, který za naši školu americký fotbal hrál. Tehdy mě ale ani nenapadlo, že by na světě mohli existovat takhle obrovští lidé. V duchu už jsem se snažila propočítat, kolik toho Aiden musí sníst, pokud má ze své stravy získat dostatek kalorií.

Přejel mi pohledem tvář a ramena a pak se mi opět podíval do očí. Sledoval mě s tvrdým, neústupným výrazem. „Vy toho moc nenamluvíte, co?“

Věnovala jsem mu úplně nepatrný úsměv a lehce trhla ramenem. Nebyla jsem zrovna ukecaná, ale nikdo, kdo mě znal, by nemohl ani říct, že bych byla stydlivá nebo tichá. Hlavně jsem si to u něj nechtěla rozházet, než vůbec přijdu na to, co všechno ode mě jako své asistentky bude potřebovat.

Teď zpětně si říkám, že to možná nebyl nejlepší první dojem, ale co nadělám. Vrátit se v čase a udělat první dojem znova už stejně nemůžu.

Aiden, můj nový šéf, tehdy jen lehce sklonil hlavu, což, jak jsem zjistila později, byl jeho způsob přikývnutí. „Fajn.“

Za poslední dva roky se toho moc nezměnilo.

Náš vztah se vyvinul k tykání, už jsem ho neoslovovala „pane“ a dokázala jsem s ním prohodit víc jak dvě slova.

Věděla jsem o něm všechno, co šlo, vzhledem k tomu, že tahat z něj osobní informace bylo těžší než trhání zubů. Mohla bych vám říct, kolik mu je let, kolik peněz má na účtu, jaké koření mu nechutná a jakou značku spodního prádla má nejradši. Věděla jsem, co je jeho oblíbené jídlo, jakou nosí velikost bot, jaké barvy oblečení nosit odmítá, a dokonce i jaké nejčastěji sleduje porno. Věděla jsem, že první, co chce, až bude mít o trochu víc volného času, je pes – ne manželka nebo rodina. Ze všeho nejvíc chtěl psa.

Ale tohle všechno by si o něm mohl zjistit i stalker nebo prostě jen trochu všímavější známý. Detaily ze svého soukromí si střežil dost urputně. Měla jsem pocit, že věci, které o něm nevím, je tolik, že kdybych se je z něj pokoušela vypáčit, trvalo by mi to do konce života.

Jakmile mi došlo, že se v reakci na moje otázky nepromění v Neuvěřitelného Hulka, zkusila jsem se k němu chovat přátelštěji, ale k ničemu to nevedlo. Poslední dva roky mi neopětoval ani jeden úsměv, ani jednou mi neodpověděl na dotaz „Jak se máš?“ a kromě toho nechvalně proslulého pohledu, z něž se mi ježila pomyslná srst, mě častoval tím svým tónem, tím nadutě samolibým tónem, který jen žadonil o to, aby mu někdo dal pořádně co proto... někdo mnohem větší než já, samozřejmě.

Role nadřízeného a podřízené získávaly s každým dnem jasnější obrysy. Záleželo mi na něm asi jako na někom, koho jsem vídala minimálně pět dní v týdnu, v podstatě jsem se o něj za peníze starala, ale on se ke mně choval jako ke kamarádce otravné mladší sestry, kterou by radši neměl. Dva roky mi nevadilo dělat věci, které jsem neměla zrovna v největší oblibě, ale musím říct, že vaření, vyřizování e-mailů a cokoli, co mělo něco do činění s jeho fanoušky, jsem měla na své práci moc ráda.

A to byl částečně důvod, proč jsem podání výpovědi neustále odkládala. Pokaždé, když jsem vlezla na jeho facebook nebo twitter a něco, co mu napsal někdo z jeho fanoušků, mě rozesmálo, jsem tu výpověď sama sobě rozmluvila. S některými jsem se za ty roky díky

internetové komunikaci docela seznámila, takže nebylo těžké si připomenout, že pracovat pro Aideny nebyla až taková hrůza.

Nebyla to nejhorší práce na světě – ani zdaleka ne. Plat byl víc než slušný, pracovní doba taky ušla... a slovy všech žen, které kdy zjistily, pro koho pracuju, jsem měla „nejvíc sexy šéfa na celém světě“. Což nebylo k zahazení. Pokud už jsem měla někoho mít na očích prakticky každý den, nebylo na škodu, že to byl někdo, vedle koho modelové, které jsem fotila na obálky knih jiných lidí, mohli leda blednout závistí.

Ale některé věci jste nemohli dělat, pokud jste nevystoupili ze své komfortní zóny a nepodstoupili určité riziko, a práce na volné noze byla jednou z nich.

Měla jsem nervy na pochodu. Seknout s dobře placenou prací – a navíc stabilní, minimálně dokud Aiden neukončí kariéru – mi naháňlo strach. Jenže na to jsem se nemohla vymlouvat donekonečna.

Já a Aiden jsme nebyli nejlepší kámoši, ani žádní důvěrní přátelé. Proč taky? Tenhle chlap neměl víc než možná tak tři lidi, se kterými trávil čas, když už se odtrhl od tréninku a zápasů. Dovolené? Na žádné nejezdil. Myslím, že ani netušil, co to dovolená je.

V domě neměl žádné fotky rodiny nebo přátel. Celý jeho život se točil kolem fotbalu. Sport byl středobod jeho vesmíru.

V Aidenově životě jsem měla jen titěrnou roli. Prostě jsme se tak nějak navzájem tolerovali. On potřeboval asistentku a já potřebovala práci. On mi říkal, co je potřeba udělat, a já úkoly plnila, bez ohledu na to, jestli jsem s ním souhlasila, nebo ne. Čas od času jsem se – zbytečně – pokusila mu to nebo ono rozhodnutí rozmluvit, ale nikdy jsem nezapomněla, že můj názor je pro něj zcela bezcenný.

Zkoušet se kamarádit s někým, kdo vás od sebe neustále odhání svou lhostejností, ovšem člověk dokáže jen nějakou dobu, než to vzdá. Tohle byla zkratka moje práce, nic víc, nic míň. Právě proto jsem dřela jako kůň, abych se dostala do situace, kdy si budu moct dovolit pracovat sama na sebe a vybírat si jen lidi, kteří mou práci budou umět ocenit.

A místo toho jsem byla pořád tady, dělala jsem věci, které mě štvá-
ly, odkládala splnění svých snů na zítra, a na další den, a na další...

Co to se mnou sakra bylo?

„Jediný, komu tímhle škodíš, jsi ty sama,“ pověděla mi Diana, když
jsme spolu mluvily naposledy. Zeptala se mě, jestli jsem už konečně
Aidenovi řekla, že končím, a já odpověděla popravdě, že ne.

Z její poznámky mě v bříše bodl osten provinilosti. Jediný, komu
jsem škodila, jsem byla vážně já. Věděla jsem, že to Aidenovi musím
říct. Nikdo to za mě neudělá, toho jsem si byla moc dobře vědoma.
Ale...

No dobře, žádné „ale“ neexistovalo. Co když se mi na volné noze
nebude dařit?

Všechno jsem pečlivě naplánovala a vybudovala si svoje podnikání
tak, aby taková situace nenastala, připomínala jsem si v duchu, zatím-
co jsem sledovala Aideny, jak jí. Věděla jsem, co dělám, měla jsem
peníze bokem. Byla jsem ve své práci dobrá a navíc jsem ji milovala.

Budu v pohodě.

Budu v pohodě.

Tak na co jsem čekala? Pokaždé když jsem se odhodlala, že to Aide-
novi konečně oznámím, jsem nakonec usoudila, že na to není správná
chvilka. Zrovna dostal od lékařů zelenou vrátit se po zranění do trénin-
ku, takže se to nehodilo, nechtěla jsem ho opouštět, když se konečně
zase postavil na nohy. Potom jsme hned odjeli do Colorada, aby mohl
v klidu trénovat. Jindy zase nebyl zrovna pátek. Nebo měl Aiden špat-
ný den. Nebo... cokoli jiného. Vždycky se něco našlo. Pokaždé.

Nezůstávala jsem s ním proto, že bych do něj byla zamilovaná nebo
tak něco. Trochu zabouchnutá jsem do něj možná byla v jednu chvíli
hned potom, co jsem pro něj začala pracovat, ale jeho chladná odtazi-
tost mému srdci nedovolila bláznit víc. Rozhodně jsem neočekávala, že
se na mě Aiden jednoho dne zadívá a najednou mu dojde, že jsem ten
nejúžasnější člověk v jeho životě. Na tyhle nereálné představy jsem ne-
měla čas. Když už, tak mým jediným cílem bylo splnit všechno, co po

mně chtěl, a možná tomu muži, co se nikdy neusmíval, vykouzlit aspoň jeden úsměv na tváři. Z těch dvou věcí se mi povedla jen ta první.

Za ty roky ale moje pobláznění vyvanulo a jediné, co mě na něm ještě přitahovalo – ne, beru zpět, co jsem na něm normálním, zdravým způsobem oceňovala – byla jeho pracovitost.

A jeho obličej.

A jeho tělo.

Ale po světě běhá spousta mužských se super tělem a hezkým obličejem. To jsem sama věděla moc dobře, vždyť jsem skoro každý den nějaké fotila.

A žádný z těchhle fyzických rysů mi k ničemu nebyl. Žádný, ani sebekrásnější krasavec mi moje sny nesplní.

Ztěžka jsem polkla a sevřela ruce v pěst.

Řekni mu to, opakoval mi můj mozek.

Co nejhoršího se mohlo stát? Když mi dojdou zakázky, budu si muset najít jinou stálou práci. Fakt hrůza. Stejně to nezjistím, dokud to doopravdy nezkusím.

Život je plný rizika. A tohle bylo něco, po čem jsem vždycky toužila.

A tak jsem se zhluboka nadechla, obezřetně jsem si prohlédla muže, který mi byl dva roky šéfem, a otevřela pusou. „Aidene, musím ti něco říct.“

Protože co tak asi mohl udělat? Říct mi, že výpověď dát nemůžu?

Kapitola druhá

„To nemůžeš.“

„Ale můžu,“ oponovala jsem co nejkliďněji muži na monitoru. „Aiden mi řekl, ať to s tebou vyřídím.“

Trevor mě probodl pohledem, který říkal, že mi nevěří, ani co by se za nehet vešlo, a já si uvědomila, že je mi vlastně úplně fuk, co si myslí. Obvykle se člověk musel hodně snažit, abych ho neměla ráda, ale Aidenův manažer patřil k lidem, kterým jsem se vyhýbala jako čert kříží, jak to jen šlo. Bylo na něm něco, co ve mně vyvolávalo nutkání vzít nohy na ramena, kdykoli jsme spolu měli něco řešit. V jednu dobu jsem se fakt snažila přijít tomu na kloub, ale vždycky jsem skončila u toho samého důvodu: jednak to byl snob, ale hlavně vyzařoval auru naprostého kreténství.

Trevor se předklonil a opřel se lokty o desku stolu, nebo u čeho to seděl. Spojil ruce do stříšky a přikryl si jimi ústa. Zhluboka vydechl. Pak se nadechl.

Možná – jen možná – vzpomínal na všechny ty případy, kdy se ke mně choval jako hajzl, a litoval toho, všechny ty chvíle, kdy mě seřval nebo na mě byl hnusný jen proto, že Aiden chtěl něco, co ho vytočilo. Což se stávalo prakticky každý týden od chvíle, co jsem nastoupila.

Ale jak jsem ho znala, zrovna tohle se mu hlavou určitě nehonilo. Aby něčeho litoval, muselo by mu na tom nejdřív aspoň trochu záležet, a Trevor... jedině, na čem Trevorovi záleželo, byla jeho výplata. Když jsem u něj byla na prvním pohovoru, z jeho způsobu mluvy

a řeči těla bylo nade vše pochybnost zřejmé, že na seznamu jeho priorit nejsem příliš vysoko.

Vadilo mu jen to, že když dám výpověď, jeho život se tím na chvíli trošku zkomplikuje.

Zjevně ho to ale rozhodilo mnohem víc než Aiden, když jsem včera večer sebrala odvalu a prozradila mu to temné, hluboké tajemství, které jsem před ním tak dlouho skrývala. „Moc si vážím všeho, cos pro mě udělal,“ no, zpětně musím říct, že tahle slova ode mě byla trochu vlezdoprdelkovská, jediné, co pro mě Aiden kdy dělal, bylo, že mi platil, ale co už. „Ale byla bych ráda, kdyby sis místo mě našel někoho jiného.“

Vždycky jsem věděla, že nejsme přátelé, a byla jsem s tím smířená, ale nejspíš jsem někde v hloubi duše přece jen bláhově doufala, že jsem pro něj aspoň trochu, malinko, úplně malinkato důležitá. Za tu dobu, co jsem pro něj pracovala, jsem toho pro Aiden, udělala opravdu hodně. Bylo mi jasné, že ta důvěrnost práce pro něj mi bude určitě trochu chybět. Copak to nemohl cítit stejně?

Odpověď zněla jasně: ne.

Aiden se na mě po mé zpovědi ani nepodíval. Dál se soustředil jen na mísu s jídlem a zcela nenuceně opáčil: „Vyříd' to s Trevorem.“

A to bylo celé.

Dva roky. Dala jsem mu dva roky života. Hodiny a hodiny. Celé měsíce jsem s ním byla daleko od své rodiny a kamarádů. Pečovala jsem o něj, když onemocněl, ačkoli se to stávalo jen vzácně. To já jsem s ním byla v nemocnici, když se zranil. To já jsem ho vyzvedla po operaci a načetla si všechno o zánětech, abych věděla, co může jíst a co mu pomůže dát se zase co nejrychleji do kupy.

Když jeho tým prohrál zápas, připravila jsem mu následující den jeho oblíbenou snídani. Kupovala jsem mu dárky k narozeninám, i když jsem mu je většinou jen nechala na posteli, protože jsem nechtěla, aby mu bylo trapně. Když už si pamatujete něčí datum narození, tak mu přece musíte dát dárek, i kdyby vám nikdy nepoděkoval.

A co jsem dostala já od něj? Svoje poslední narozeniny jsem strávila v dešti v jednom coloradském parku, protože Aiden natáčel reklamu a chtěl, abych jela s ním. Večeřela jsem sama ve svém hotelovém pokoji. Tak co jsem od něj mohla čekat teď?

Neškemral, abych si to ještě rozmyslela – ne, že by mě mohl jakkoli přesvědčit – a dokonce neřekl ani nic jako „To mě mrzí“, větu, kterou jsem slyšela snad v každé práci, kde jsem kdy končila.

Nic. Nedostala jsem nic. Ani nepokrčil rameny.

Zabolelo mě to víc, než mělo. O dost víc. Na druhou stranu jsem chápala, že nejsme spřízněné duše, a teď jsem to měla bezesbytku potvrzené.

A právě s touhle lehkou hořkostí na jazyku, s myšlenkou, že jsem pro něj dokonale nahraditelná, jsem jen polkla a soustředila se na videohovor.

„Vanesso, ještě si to dobře rozmysli,“ naléhal na mě z monitoru Aidenův manažer.

„Už se stalo. Hele, nehodlám skončit hned za ty dva týdny, co mám jako výpovědní lhůtu ve smlouvě. Jen prosím najdi někoho spíš dřív než později. Já ji zaučím a pak se pakuju.“

Trevor zvedl hlavu a zahleděl se do kamery, a tím skrze monitor na mě. Do kanceláře mu oknem dopadalo sluneční světlo, až se mu leskly tuhé nagelované vlasy. „To je nějaký apríl?“

„Je červen,“ odpověděla jsem rozvázně. Debil. „A já už prostě nechci v téhle práci pokračovat.“

Trevor sraští čelo a nahrbil se, jako by mu právě plnou vahou došlo, co přesně jsem mu řekla. Nad stříškou z prstů na mě upíral jedno oko. „Chceš dostat přidáno?“ opovážil se mě zeptat.

Jasně, že bych chtěla víc peněz. Kdo by nechtěl? Jen jsem je už nechtěla od Aideny. „Ne.“

„Tak mi řekni, co chceš.“

„Nic.“

„Já se to tu snažím nějak vyřešit.“

„Není co řešit. Nemůžeš mi nabídnout nic, co by mě přimělo zůstat.“ Tak pevně rozhodnutá jsem byla, že se ze světa Hradby z Winnipegu vymaním. Trevor dostával zapláceno za to, že dokázal zařídit celkem cokoli, a já věděla, že když mu dám prst, zkusí si vzít celou ruku. Nejspíš by pro něj bylo jednodušší mě přesvědčit, abych neodcházela než hledat někoho nového. Ale já už jeho triky znala a nehodlala jsem se nechat ošálit.

Sáhla jsem po sklenici vody, kterou jsem měla vedle notebooku na kuchyňské lince, a napila se. Upřela jsem na něj přes okraj skleničky pohled. Přece teď nevycouvám, sakra. Dokážu to. Nenechám se zlákat k tomu, abych u Aideny zůstala, jen proto, že na mě Trevor dělal smutné oči. Tedy tak smutné, jak toho bylo ztělesněné zlo schopné.

„Co můžu udělat, aby sis to ještě rozmyslela a zůstala?“ zeptal se nakonec a sundal ruce z obličeje.

„Nic.“ Ten drobek loajality, kterou jsem k Aidenovi cítila, a upřímné obavy mě pokaždé přiměly rozhodnutí o výpovědi odložit, i když jsem už věděla, že si ji můžu dovolit, ale včerejší večer mě přesvědčil.

Už jsem nechtěla ztrácet další čas.

Trevor nasadil ublížený výraz. Když jsme se před dvěma lety poznali, měl jen tu a tam nějaký šedý vlas, ale teď už měl šedin víc než pár a já se tomu nedivila. Kdybych sama sebe považovala za hodnou kmotřičku, Trevor musel být něco jako bůh; bůh, který zařizuje zázraky na počkání, i když se situace zdá bezvýchodná.

A já teď dávala výpověď člověku, který musel patřit mezi jeho nejnáročnější klienty, což mu situaci neulehčovalo.

„On ti něco řekl?“ zeptal se zničehonic. „Udělal ti něco?“

Zavrtěla jsem hlavou, jeho hra na starostlivost mě neošálila. Bylo mu to fuk. Když jsem ho požádala, aby mi zavolal – a on trval na videohovoru – přemítala jsem, jestli mu mám říct, proč doopravdy odcházím, nebo radši ne. Nerozmýšlela jsem se moc dlouho. Ne, Trevor můj důvod znát nemusí. „Jen se chci začít věnovat jiným věcem, to je všechno.“

„Víš, že je ve stresu, jak se snaží vrátit po tom zranění. Jestli je trochu víc popudlivý než normálně, není se čemu divit. Prostě si ho nevíšmej.“

Než normálně? Co se týče profesionálních sportovců, a především takových, jako byl Aiden – kteří pro svůj sport dýchají a žijí jen jím – je úroveň toho, co se dá považovat za „normální“, značně posunutá. Aiden si bral všechno osobně. Nebyl vyhořelá troska, která dělá sport jen proto, že nemá do čeho píchnout, a navíc chtěl hraním amerického fotbalu vydělávat peníze. To jsem nejspíš chápala líp než Trevor.

A vůbec, pokud někdo z nás věděl z první ruky, jaké to s Aidenem bylo po tom zranění achillovky, byla jsem to já. Zažila jsem to pěkně zblízka a na vlastní kůži, a taky jsem věděla, jak se obvykle chová těsně předtím, než má odjet na tréninkové soustředění, které teď bylo skoro za rohem a jen mu přidávalo na nervozitě. Trevor pro Aideny pracoval déle než já, ale žil v New Yorku a sem jezdil jen párkrát do roka. S Aidenem se napřímo bavil jen po telefonu, sotva jednou za měsíc. Většinou jsem mu jako obětní beránek sloužila já.

„Na světě jsou určitě stovky lidí, co by pro Aideny rádi pracovali. Nemyslím si, že budeš mít problém někoho místo mě najít. Bude to v pohodě,“ odpověděla jsem nevzrušeně.

Bylo na světě aspoň tisíc lidí, kteří by byli bez sebe nadšením, kdyby mohli pracovat pro Aideny Gravesy? Ano. Nejspíš ještě víc.

Bude pro Trevora obtížné najít Aidenovi novou asistentku nebo asistenta? Ne.

Problém mohl být jen v tom najít někoho, komu nebude vadit dlouhá pracovní doba a Aidenova nedůtklivost.

„*Nebude to nic jednoduchého,*“ řekl mi Trevor hned potom, co mu moje pracovní agentura poslala můj životopis. „*Sportovci jsou nároční. Je to pro ně v podstatě nutnost. Určitě to zvládnete?*“

Tehdy jsem poletovala mezi třemi různými pracemi, bydlela v mrňavém domě s Dianou a Rodrigem a občas jsem nemohla v noci vůbec

spát, protože mě strašila obrovská studentská půjčka, kterou jsem musela splácet. Udělala bych celkem cokoli, jen abych z té kaše vybědla, i kdyby to znamenalo pracovat pro člověka, který podle toho, jak ho ostatní popisovali, mohl, a nemusel být psychopat.

Trevor sice nelhal – i když to s Aidenem nebylo až tak hrozné, jakmile jste přišli na to, co ho vytáčí – ale aspoň mě předem varoval, co mě čeká.

Náročný, popudlivý, arogantní, odtažitý workoholik a pedant, který až chorobně dbá na čistotu.

Prostě normálka.

Aiden Graves potřeboval osobní asistentku a já měla to štěstí, že jsem tu práci získala.

V tu chvíli jsem měla plán, z nějž mi skoro šedivěly vlasy, a dusila mě studentská půjčka. Promýšlela jsem si to tisíckrát pořád dokola a došla jsem k závěru, že pracovat pro Aidena a zároveň si bokem jet svoje podnikání, abych ho udržela v chodu a třeba ho i rozvíjela, bude pro mě nejlepší řešení, aspoň na čas.

A zbytek už znáte.

Pracovala jsem sedmdesát hodin týdně a konečně si zvládla našetřit dost na to, abych se udržela nad vodou i v případě, že by se moje podnikání nerozjelo tak, jak bych si představovala. Věděla jsem, čeho chci dosáhnout. Kdykoli se mi nedařilo, byly to právě moje cíle a naděje, kterou mi přinášely, co mě hnalo dopředu.

Takže i když byly dny, kdy jsem stála za Aidenem a měla jsem co dělat, abych ho nebodla nožem rovnou do zad, protože po mně chtěl něco nesmyslného – jako třeba znovu vyprat povlečení, protože jsem ho nevytáhla z pračky hned po doprání – vždycky jsem udělala všechno, co po mně chtěl. Stačilo pomyslet na studentskou půjčku a moje podnikatelské plány a vražedné choutky mě rázem přešly.

A vydržela jsem to až doteď.

„Ty mě fakt zabiješ, Vanesso. Já z toho prostě umřu,“ kvílel Trevor. Fakt *zakvílel*. Obvykle jen držkoval nebo vrčel.

„To bude dobrý. Aidenovi je v podstatě fuk, že odcházím. Nejspíš si toho ani nevšimne,“ přesvědčovala jsem ho. Snažila jsem se působit chápavě, i když mi bylo úplně jedno, že z toho Trevor skoro potí krev.

V tu chvíli mu smutný výraz z tváře zmizel – neklamně znamení, že to celé jen hrál –, a místo toho mě probodl nasupeným pohledem, každým coulem ten nesmlouvavý manažer, kterého jsem znala, úplně jiný než ten, co mi chtěl přidat a snažil se ke mně být milý. „O tom dost pochybuju,“ ucedil.

Chápala jsem moc dobře, proč se pro Aidena hodím. Byla jsem poměrně dost trpělivá a nevyčítala jsem mu jeho nedůtklivou povahu a úsečnost. Díky své rodině jsem uměla jednat i s naprostými magory, a možná právě proto, že jsem od Aidena čekala to nejhorší, jsem s ním nakonec neměla skoro žádné problémy. Na to, aby se vztekal, se dokázal až příliš dobře ovládat.

Realisticky jsem ale – především po včerejšku – neměla žádná velká očekávání. Možná bych si tu výpověď vyčítala víc, kdybychom se s Aidenem spřátelili nebo kdyby se ke mně Trevor choval mile celou dobu a ne jen na poslední chvíli, ale bylo mi jasné, že za dva měsíce si na mě ani jeden z nich už nevzpomene. Moc dobře jsem věděla, komu na mě záleží a pro koho něco znamenám, a ani jeden z nich na seznamu těchto lidí nefiguroval... a to mě trochu mrzelo, samozřejmě. Ale přežijí jen ti nejzdatnější a tak podobně, no ne?

Kdyby se naše role obrátily, Aiden i Trevor by mě odhodili jako kus hadru, zcela bez výčitek. To jen já jsem se svou pomýlenou loajalitou, paranoiou a pochybnostmi o svých schopnostech nechala přivázat řetězem ke své ne až tak hrozné cele.

Aiden zkrátka potřeboval někoho, kdo by dělal to, co po něm chtěl. Což znamenalo vařit, uklízet, prát, žehlit, odpovídat na e-maily, volat Trevorovi nebo Robovi, pokud bylo potřeba řešit něco nad moje pravomoci, a přidávat příspěvky na facebook, twitter a instagram. A pak ještě pár věcí, pokud Aiden někam cestoval. Nic šileného.

Kdokoli, kdo měl aspoň drobet trpělivosti, by to zvládl.

Jenže z toho pohledu, kterým mě Trevor propaloval, jsem měla pocit, že můj názor nesdílí. Působilo to na mě tak, že je hlavně a především líný. Ztěžka vydechl a začal si masírovat spánky, a právě v tu chvíli se přerušilo spojení, takže se mi jeho obraz na chvíli rozmazal. „Jsi si stoprocentně jistá, že tohle chceš? Klidně si s ním promluvíme, aby ti zkrátil pracovní dobu...“ mluvil na mě dál z reproduktoru, i když na monitoru byl zamrzlý.

Měla jsem co dělat, abych neodpověděla, že si to teda ještě rozmyslím. „Jsem.“ Nemohla jsem nad tím dál dumat. Nehodlala jsem teď pustit šanci se osamostatnit. Nechtěla jsem váhat, pochybovat o sobě, a tím dopustit selhání.

„Vanesso...“ zaúpěl. „Ty chceš vážně skončit?“

Právě kvůli tomuhle jsem dřela jako kůň od chvíle, co jsem vylezla z vysoké s bakalářským diplomem z grafického designu. Už jen dokončit školu byl usilovný boj s nejistým výsledkem, občas to byla přímo mučírna a já dělala strašlivé věci, jen aby se mi to povedlo. Kvůli tomuhle jsem nejednou měla hned několik prací – teď tedy technicky vzato jen dvě –, kvůli tomuhle jsem poslední čtyři roky spala jen čtyři hodiny denně a snažila se vyjít s životním minimem. Brala jsem všechny zakázky, které mi přistály v mailu, a nabízela se i lidem, co mě sami neoslovili – navrhovala jsem obálky knih, plakáty, bannery na web, záložky, vizitky, pohlednice, loga, trička, umělecké grafiky, dokonce i návrhy tetování. Prostě cokoli.

„Jo.“ Musela jsem se držet, abych se neusmála tomu, jak odhodlaně a sebejistě zním, i když jsem se tak ani v nejmenším necítila.

Trevor si znovu promnul spánky a vzdychl. „No, pokud vážně chceš být taková, tak já za tebe začnu hledat náhradu.“

Přikývla jsem. Na jazyku mě pošimrala váhavá chuť vítězství. Nehodlala jsem se nechat vytočit jeho rýpavou poznámkou. Ano, přesně taková jsem chtěla být.

Trevor mávl rukou před kamerou. „Dám ti vědět, až někoho najdu.“

A bez dalšího slova se odpojil, jako naprostý nezdvořák. Připomínal mi jednoho dalšího člověka bez vychování, kterého jsem měla tu čest znát. Nebýt Zaca a dalších pár hráčů z týmu Three Hundreds, s nimiž mě za ty roky seznámil, skoro bych si myslela, že jsou všichni od amerického fotbalu sebestřední pitomci. Ale ne, takových lidí tam bylo jen pár – a byli to zrovna ti, kterými jsem byla obklopená já. Jaké překvapení.

Ale to už brzo nebude můj problém, že?

„Vanesso!“ zařval kdesi v patře důvěrně známý hlas.

„No?“ houkla jsem v odpověď, zavřela na tabletu appku a přemítala, jestli můj rozhovor s Trevorem slyšel nebo ne. Beztak mi to, že mám Trevorovi zavolat, nakázal on sám.

„Vyprala jsi povlečení?“ hulákal Aiden, nejspíš ze své ložnice.

Povlečení jsem mu prala každé pondělí, středu a pátek, každý týden od chvíle, kdy jsem nastoupila. Na někoho, kdo celý život prakticky každý den cvičil a posiloval a pocení by pro něj mělo být stejně přirozené jako dýchání, byl Aiden na čisté povlečení vysazený. Už na samém začátku jsem zjistila, jak životně je to pro něj důležité, takže jsem ho nikdy vyprat nezapomněla. Ani jednou. „Jasně.“

„Dneska?“

„Jo.“ Proč se sakra ptal? Vždyť jsem mu... *aha*. Vždycky jsem mu na polštáři nechávala jeho oblíbený čokoládovo-mátový bonbon, protože mě ta představa rozesmávala, ale dnes ráno jsem to neudělala. V obchodě už je neměli. Nejspíš jsem mu nemohla vyčítat, že si není jistý, ale rozhodně jsem sama sobě mohla vyčíst, že jsem ho rozmazlila. Nikdy na můj pravidelný dáreček nijak nereagoval, ani mi neřekl, že mu žádné bonbony nechávat nemám, takže jsem si myslela, že je mu to jedno. Tak to jsem se zjevně pletla.

Aiden neodpověděl, takže jsem si mohla jen představovat, jak si pro sebe nejspíš mručí a pak povlečení očichává, aby se přesvědčil, že mu nelžu. Což se nejspíš stalo, protože odpověď nepřišla. Pak se ale rozkřikl znovu. „Vyzvedla jsi mi věci v čistírně?“

„Ano, máš je ve skříni.“ Nezvedla jsem oči v sloup, nehnula jsem brvou, ani jsem nenasadila otrávený tón. Občas jsem měla víc sebekázně než kdejaký samuraj. I než samuraj, který se chystal stát róninem.

Sotva jsem vrátila tablet do kabelky, už na mě volal zas. „Kde mám ty oranžové botasky?“

Tentokrát jsem se už neudržela a frustrovaně jsem zašilhala. Připomínalo mi to dobu, kdy jsem jako malá volala mámu, aby mi pomohla něco najít, i když jsem hledáním strávila sotva pět vteřin. Ty tenisky byly přesně tam, kde je nechal. „Máš je v koupelně.“

Zaslechla jsem v patře pohyb. Zac se ještě do Dallasu nevrátil, takže to mohl být jedině můj obr, který stále hledal svoje tenisky – nebo, když se zapomněl a použil nářeční výraz ze své vlasti, svoje *botasky*. Na jeho obuv jsem nesahala, pokud to nebylo nezbytně nutné. Ne, že by mu tak smrděly nohy – kupodivu mu nepáchly skoro vůbec – ale potil se dost, a tím myslím opravdu hodně. Poslední dva měsíce trénoval tak usilovně, že jeho tvorba potu musela dosáhnout maximální úrovně. Jeho botám jsem se vyhýbala jako čert kříži.

Zrovna jsem listovala kuchařkou a snažila se vymyslet, co udělat k večeri, když jsem uslyšela hromový dusot, který mohl značit jedině stovcetikilového chlapa sbíhajícího po schodech. No vážně, kdykoli se dolů řítíl rychlejším než šnečím tempem, roztrásl se celý dům. Neměla jsem ponětí, jak to, že to schodiště ještě stojí. Ať už ho postavili z čehokoli, musel to být fakt dobrý materiál.

Ani jsem se nemusela otáčet a věděla jsem, že vešel do kuchyně. Ozvalo se otevření a zaklapnutí dveří lednice a potom chřoupání, jak se pustil do něčeho, co si z ní vytáhl.

„Kup mi opalovací krém, už mi skoro došel,“ pronesl rozržitě.

Opalovací krém jsem mu objednala už před pár dny, ale věděla jsem, že je zbytečné mu vysvětlovat, o kolik levnější je ho koupit na internetu než pro něj chodit do obchodu. „Jasně, chlapáku. Taky ti vezmu dvoje šortky ke krejčímu. Při praní jsem si všimla, že jim povolují švy.“ Vzhledem k tomu, že si Aiden musel většinu oblečení nechávat šít, protože

velikost „mamut“ se obvykle v konfekci najít nedala, mě trochu zklamalo, že už teď potřebují spravit.

Aiden žongloval s hruškou, kterou právě jedl, a dvěma jablky v druhé ruce. Zvedl hlavu. „Večer si půjdu zaběhat. Ještě něco bych měl vědět, než vyrazím?“

Posunula jsem si na nose brýle a snažila se rozpomenout, co jsem mu chtěla ještě říct. „Ráno jsem ti na stole nechala pár obálek. Nevím, jestli jsi je už viděl, ale připadaly mi důležité.“

V pohledné tváři se mu rozhostil zadumaný výraz. Potom přikývl. „Zrušil Rob tu autogramiádu?“

Při vzpomínce na rozhovor s jeho agentem, dalším blbcem, kterého jsem fakt nemusela, jsem se skoro otřásla. Upřímně řečeno bych se nedivila, kdyby ho nemusela ani jeho vlastní matka, takový byl Rob pitomec. „Řekla jsem mu o tom, ale už se mi neozval, jestli to opravdu zrušil. Zjistím to.“

Aiden znovu kývl a ze své bezmála dvoumetrové výšky se sehnul, aby ze země zvedl svoji sportovní tašku. „Jo, to udělej.“ Odmlčel se. „Leslie má tenhle měsíc narozeniny. Pošli mu přání a nějaký dárkový poukaz, ano?“

„Tvé přání je mi rozkazem.“ Za celou dobu, co jsem pro Aiden pracovala, byl Leslie jediný člověk, který od něj dostával dárky. A já nemohla ani trošku žárlit, že mně Aiden k narozeninám nepopřál ani slovně, ani jinak. Dokonce ani Zac nikdy nic nedostal, tím jsem si byla jistá, protože kdyby mu Aiden chtěl dát dárek, kupovala bych ho já. „Jo, a vyrobila jsem ti zas ty cereální tyčinky, co ti chutnaly, kdyby sis chtěl vzít pár s sebou,“ dodala jsem a ukázala na plastovou krabičku vedle lednice.

Aiden k ní zamířil, otevřel krabičku a vytáhl si dvě tyčinky zabalené ve voskovaném papíru. Nacpal je do tašky. „Zítřka mi snídaní přines do posilovny. Začnu hned ráno a chci tam být do oběda. A vezmi s sebou foťák.“

„Jasně.“ V duchu jsem si poznamenala, že si musím o půl hodiny posunout budík, abych vstala dřív. Když byl Aiden mimo sezonu v Dal-

lasu, obvykle si ráno zacvičil doma, pak se nasnídal, a potom se vydal zvedat činky nebo cvičit s tím trenérem, kterého se zrovna rozhodl pocítit svou přítomností. Občas ale vstal brzo a šel do posilovny rovnou.

Posilovna byla na opačné straně města, takže jsem mu buď musela snídani nachystat u sebe doma a jet přímo tam, anebo se vzbudit ještě dřív, abych se stihla zastavit u něj – což byla dost zajížďka – a teprve pak se vydat za ním do posilovny. Ne, díky. Už tak jsem každou noc spala sotva čtyři nebo pět hodin. Nehodlala jsem si ze svého sporého spánku ještě víc ukrajovat.

Odstoupila jsem od linky a podala mu tříapůllitrovou lahev s vodou, kterou jsem mu předem napustila. Sklouzla jsem očima po jeho silném krku, ale pak jsem se přiměla mu pohlédnout do očí. „Mimochodem, mluvila jsem s Trevorem o svém odchodu, a říkal, že se začne poohlížet po někom jiném.“

Na okamžik mě probodl temným pohledem, odtažitým a chladným jako obvykle, a pak se odvrátil. „Dobře.“ Vzal si ode mě lahev a přehodil si tašku přes rameno.

Když došel ke dveřím vedoucím z kuchyně do garáže, houkla jsem za ním: „Tak čau.“

Aiden za sebou jen beze slova zavřel, ale měla jsem pocit, jako by mi předtím lehce dvěma prsty zamával. Ale možná se mi to jen zdálo.

Ne, co jsem si to namlouvala? Určitě se mi to jen zdálo. Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že by se se mnou jakkoli rozloučil. Sama jsem možná nebyla nejveselejší člověk pod sluncem, ale Aiden mě hra- vě strčil do kapsy.

S odevzdaným povzdechem jsem potřásla hlavou a pustila se do přípravy jídla, když vtom zazvonil můj soukromý mobil. Rychle jsem se mrkla na displej a hovor jsem přijala.

„Achoj,“ pozdravila jsem žertovně a přidržela si telefon u ucha ramenem.

„Vanny, nemám moc času. Za chvíli mám schůzku,“ ozval se z druhé strany veselý hlas. „Jen jsem ti chtěla říct, že Rodrigo viděl Susie.“

Mezi mnou a Dianou, mojí kamarádkou, které hlas patřil, se rozhostilo ticho. Vteřina, druhá, třetí, čtvrtá. Těžké, nepřírozené ticho. To bylo nakonec to, co Susie uměla nejlíp – všechno pokazit.

Měla jsem na jazyku otázku, jestli Dianin bratr Rodrigo opravdu viděl zrovna Susie, ale nezeptala jsem se. Pokud si byl jistý, že ji viděl, byla to stoprocentně ona. I po tolika letech měla Susie stále tvář, kterou by si hned tak nikdo nespletl.

Odkáslala jsem si a v duchu sama sebe přesvědčovala, že nemusím na uklidněnou počítat do deseti, ani do pěti. „Kde?“ Můj hlas zněl trochu skřehotavě.

„V El Pasu, včera. Byl o víkendu na návštěvě u tchána a tchyně, i s Louiem a Joshem, a říkal, že ji zahlédl ve večerce kousek od naší staré čtvrti.“

Raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm.

Ne, to nestačilo.

Musela jsem začít s počítáním znovu od jedničky, a tentokrát jsem došla do desítky. Při zmínce Susiina jména se mi hlavou prohnala tisícovka myšlenek a všechny byly dost hrozné. Všechny do jedné. Nebylo třeba být génius, aby mi bylo hned jasné, co Susie pohledává v naší staré čtvrti. Žil tam už jen jeden člověk, kterého jsme obě znaly. Naši starou čtvrt jsem měla stále v živé paměti.

Právě tam jsem poznala Dianu. Když jsem ještě žila s mámou, Dianina rodina bydlela hned vedle nás. Měli hezký dům – čerstvě natřený, modrý s bílými obrubami a s upraveným trávníkem –, a taky tátu, co si hrál se svými dětmi před domem, a mámu, která jim foukala bebíčka. Casillasovi byli přesně ta rodina, po níž jsem jako malá tolik toužila, zvláště ve chvílích, kdy bylo všechno podělaným navrch a já nacházela útěchu jen ve svém skicáku, protože ve zdech našeho domu bylo peklo.

Diana byla už odnepaměti moje nejlepší kamarádka. Nedokázala jsem ani spočítat, kolikrát jsem s mladším bratrem jedla u nich doma, ještě než nás mámě sebrali. Diana vždycky dělala to, čeho moje vlastní

rodina nebyla schopná: dávala na mě pozor. To ona mě našla – *ne, přestaň. Dost.* Přemýšlet o minulosti, kterou jsem už dávno překonala, nestálo za to úsilí. Fakt ne.

„Hm. Netušila jsem, že se vrátila.“ Vyřčené nahlas to znělo stejně mechanicky jako v mojí hlavě. „Před týdnem jsem mluvila s mámou a nic neříkala.“ Diana věděla, že mluvím o své skutečné matce, osobě, která mě a mé čtyři sourozence porodila, a ne o mámě z pěstounské rodiny, u které jsem byla čtyři roky a dodnes jsem s ní zůstala v kontaktu.

Při zmínce o mé vlastní mámě Diana trochu vzdychla, skoro jsem si toho ani nevšimla. Věděla jsem, že nechápe, proč se pořád snažím si s ní udržet nějaký vztah. Upřímně řečeno jsem toho polovinu času litovala, ale to byla jedna z těch vzácných věcí, co jsem ani člověku, s nímž jsem si byla na světě nejbližší, nebyla schopná říct, protože mi bylo jasné, co by mi na to odpověděla. A že bych to nechtěla slyšet.

„Jen mě napadlo, že bys to měla vědět, kdybys třeba chtěla přijet na návštěvu,“ zamumlala nakonec.

Moc často jsem do El Pasa nejezdila, ale Diana měla pravdu. Rozhodně se mi tam nechtělo jet teď, když jsem věděla, na koho tam můžu narazit.

„Už fakt musím běžet, Vanny,“ dodala spěšně moje nejlepší kamarádka, než jsem se zmohla na slovo. „Jen ještě – *už jsi Mirandě řekla, že končíš?*“

Tu „Mirandu“ jsem pustila jedním uchem tam a druhým ven. Říkala jsem mu tak už tak dlouho, že jsem to skoro ani nezaznamenala. „Jo, řekla jsem mu to včera.“

„A?“

Diana mě prostě nemohla nechat jen tak trucovat. „A nic.“ Nemělo cenu lhát nebo si vymýšlet nějakou verzi, v níž bych pro Aideny byla důležitá. Sice jsem o něm moc lidem nevykládala, protože když jsem pro něj začala pracovat, musela jsem podepsat dohodu o mlčenlivosti, ale Diana toho věděla dost, aby chápala, proč mám jeho číslo v sou-

kromém mobilu uložené jako „Miranda Priestlyová“, podle té postavy z filmu *Ďábel nosí Pradu*.

„Aha,“ vydechla zklamaně Diana.

Jo. Přesně tak.

„Až budeš pryč, tak mu budeš chybět. Toho bych se nebála.“

O tom jsem dost pochybovala.

„Tak fajn, už musím, přišel mi klient. Zavolej mi, Vanny. Končím v devět.“

„Zavolám. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky. Jo! A až teda definitivně skončíš, nabarvím ti vlasy, jo? Promysli si to,“ dodala Diana a zavěsila.

Dianina poznámka mi vyčarovala na tváři úsměv, který tam zůstal, i když jsem zamířila do Aidenovy pracovny, abych se pustila do odpovídání na maily. Pokaždé, když jsem si promluvila s Dianou, jsem měla hned lepší náladu. Byla to ta nejpohodovější holka, co jsem kdy potkala, a to mi dost pomáhalo. Nikdy mi nezazlívala, že moc pracuju, protože sama pracovala skoro ještě víc.

Ale já jí řekla přesně to, co mi v sedmnácti řekl můj pěstoun, když jsem se mu svěřila, že se chci žít jako umělkyně: „Dělej to, co je potřeba, abys byla šťastná, Van. Nikdo jiný se o tebe nepostará, jen ty sama.“

Právě téhle víry jsem se držela, když jsem svým pěstounům oznámila, že chci jít na školu vzdálenou šestnáct set kilometrů, a právě tuhle poučku jsem si opakovala, když jsem nedostala stipendium a finanční příspěvek na studium byl v nákladech na řečenou školu jen jako kapka v moři. Byla jsem odhodlaná dělat všechno, co bylo potřeba, i když to znamenalo odejít od mého bratra – ačkoli mi to rozhodnutí sám posvětil. A i jemu jsem řekla totéž, když dostal stipendium na univerzitu hned potom, co jsem se přestěhovala zpátky do Texasu, abych mu byla blíž.

Někdy je ale snazší říkat ostatním, co mají dělat, než podle toho jednat sám.

A to bylo skutečné jádro mého problému. Měla jsem strach. Strach, že přijdu o klienty a nebudu mít dost práce. Strach, že se jednoho dne probudím a otevřu svůj program na editaci fotografií a nebudu mít žádnou inspiraci. Bála jsem se, že to, kvůli čemu jsem tak tvrdě dřela, se sesype jako domeček z karet a všechno bude v pytli. Protože jsem sama zažila, jak je život vrtkavý: v jednu chvíli vás vede po jedné cestě, a pak jste zničehonic někde úplně jinde.

Právě tak to chodilo – překvapení se vám málokdy ohlásilo předem a zapsalo do vašeho diáře, abyste věděli, kdy vás přesně navštíví.

Kapitola třetí

Tady to smrdí jako v jednom velkém podpaží, pomyslela jsem si, když jsem procházela kolem posilovacích strojů ve sportovní hale, kam chodil Aiden trénovat od chvíle, co jsme se vrátili z Colorada.

Stála na okraji Dallasu, v průmyslové čtvrti plné skladů, a nabízela veškeré vybavení potřebné k posilování s činkami, plyometrickému tréninku, kalisthenice, kulturistice a těžké atletice. Budova byla nová, sama o sobě dost nenápadná, a pokud jste nevěděli, co hledat, mohli jste ji klidně minout. Otevřeli ji teprve před třemi lety a majitel na ní rozhodně nešetřil. Mohl se chlubit tím, že v jeho zařízení trénovali někteří z nejelitnějších sportovců na světě z nejrůznějších disciplín, ale já se soustředila jen na toho jednoho.

Aidenův program byl za ty dva roky, co jsem s ním strávila, v podstatě stále stejný, i navzdory tomu, co se dělo v posledních deseti měsících. Po skončení fotbalové sezony a poté, co dostal zelenou k samostatnému tréninku, zamířil Aiden vždycky do jednoho malého města v Coloradu, kde si na dva měsíce pronajal dům od bývalého hvězdného fotbalisty a kde trénoval se svým koučem ze střední. Nikdy jsem se ho přímo nezeptala, proč chce trávit čas zrovna tam, když by mohl jet úplně kamkoli, ale z toho, co jsem o něm věděla, jsem si domyslela, že si prostě užívá, když nemusí být neustále v záři reflektorů. Jako jeden z nejlepších hráčů LAF kolem sebe měl neustále nějaké lidi, kteří po něm buď něco chtěli, nebo mu něco hustili do hlavy, a Aiden nebyl zrovna nejvřelejší a nejprátelejší typ.

Ne, byl to vlk samotář, který se souhrou náhod stal tak dobrým sportovcem, že se prostě záři reflektorů, které na něj mířily od chvíle, kdy ho

draftovali, nemohl nijak vyhnout. To jsem aspoň vyčetla z bezpočtu článků, které jsem musela přečíst, než jsem je nasdílela na jeho sociálních sítích, a ze stovek rozhovorů, které dával a já ho k nim doprovázela. Sláva byla zkrátka něco, s čím se při své cestě na sportovní vrchol musel smířit – protože podle svých fanoušků byl prostě nejlepší.

Což s jeho pracovní morálkou nebylo nikterak překvapivé.

Po tomhle dvouměsíčním poustevničení v zapadlé díře v Coloradu – kam jsem pokaždé jela s ním, protože bez kuchařky a hospodyně zjevně žít neuměl – se vrátil do Dallasu a jeho trenér ze střední odletěl zpátky do Winnipegu. Potom Aiden pracoval na dalších věcech s jinými trenéry, dokud ho jeho tým nepovolal na červencové soustředění.

Za pár týdnů měly začít oficiální tréninky a znovu odstartovat to šílenství, které se každou sezonu roztáčelo kolem LAF a jejích největších hvězd. Ale já se toho tentokrát účastnit nebudu. Už nebudu muset vstávat ve čtyři ráno, ani jezdit sem a tam jako blbec a vyřizovat ty stovky drobností, které bylo každý den potřeba vyřešit.

Letos v srpnu už nebudu plánovat jídelníček tak, aby se Aiden stihl najíst mezi dvoufázovými tréninky a přípravnými zápasy, a místo toho budu doma, vstávat kdykoli se mi zachce, a nebudu muset řešit ničí potřeby, jen ty svoje.

Ale zatím to ještě byla jen opojná představa, protože zrovna teď jsem s plnými rukama hledala Aideny.

Prošla jsem kolem rotopedů, pak dvěma dvoukřídlymi dveřmi a vešla do hlavního sálu. Před očima se mi rozprostřela jeskyně o rozloze víc jak devět set metrů čtverečních, vymalovaná červeně a černě. Polovinu plochy pokrýval umělý trávník a druhá byla podobná měkké černé zíněnce, aby se na ní dalo posilovat. V šest ráno tu bylo rozesetých jen asi deset lidí. Polovina z nich vypadala jako hráči amerického fotbalu, ta druhá jako sportovci z jiných odvětví.

Musela jsem zkrátka najít toho největšího ze všech, a jeho ohromnou hlavu jsem zahlédla během vteřiny – na zatravněné části, vedle pětisetkilových pneumatik. Ano, *pneumatik vážících pět set kilo.*

A já si myslela, kdovíjaký nejsem borec, když zvládnou všechny nákupní tašky z auta do bytu odnést najednou.

O kousek vedle stál povědomý muž a bedlivě Hradbu z Winnipegu sledoval. Našla jsem si místečko o něco dál, ale pořád dost na to, abych mohla fotit, uvelebila se v tureckém sedu na okraji žíněnky kolmo k Aidenovi a jeho trenérovi a vytáhla digitální zrcadlovku, kterou jsem Aidenovi před rokem právě za tímhle účelem doporučila koupit. Jednou z mých povinností bylo přidávat příspěvky na jeho sociální síť a komunikovat s jeho fanoušky, a jeho sponzoři a příznivci nemilovali nic víc než záběry z jeho tréninků.

Nikdo si mě nevšímal, všichni měli moc práce sami se sebou, než aby se rozhlíželi, co kde lítá. Namířila jsem foťák na cíl a čekala na nejlepší záběr.

Aidenovy rysy v objektivu působily menší a jeho svaly nevypadaly tak ostře vyrýsované, jako když jste ho viděli osobně. Poslední dva týdny se snažil snižovat kalorický příjem, chtěl do začátku sezony shodit ještě pět kilo. Příčně pruhovaná svalovina na jeho ramenou se napínala, jak manévroval kolem obrovské gumy od traktoru. Dřepł si před ní, takže jeho hamstringy a zadek vypadaly ještě působivěji než obvykle. Dokonce jsem viděla i rýhu, která se mu mezi zadními stehenními svaly tvořila – tak dobře je měl vyvinuté.

A pak tu byly jeho bicepsy a tricepsy, o nichž si někteří lidé zjevně mysleli, že nemohly do své podoby narůst bez přispění steroidů, ačkoli já jsem z vlastní zkušenosti věděla, že Aiden konzumuje jen rostlinnou stravu – zato ale v pořádném množství. Vždyť ten chlap neměl rád ani volně dostupné léky. Když byl naposledy nemocný, dokonce tvrdohlavě odmítal brát antibiotika, která mu předepsal jeho doktor. Po té operaci jsem se ani nenamáhala mu v lékárně vyzvednout předepsané prášky proti bolesti, což byl možná taky důvod, proč měl tak dlouho tak mizernou náladu. A to nemluvíím o jeho odporu k emulgátorům, konzervantům a parabenům.

Steroidy? Tak to určitě.

Několikrát jsem zmáčkla spoušť ve snaze zachytit aspoň jeden dobrý snímek. Jeho fanynky vždycky šlely nad fotkami, z nichž přímo sálalo, kolik síly se v tom úžasném těle ukrývá. A když jsem ho vyfotila, jak se ohýbá v těch svých upnutých kompresních krátkasech? „BAM. PRÁVĚ JSEM OTĚHOTNĚLA,“ napsala mi pod fotku dřepujícího Aidenova jedna fanynka zrovna minulý týden. Když jsem to četla, skoro jsem vyprskla.

Jakmile jsem na sítích postnula něco podobného, zaplavily Aidenovu e-mailovou schránku hromady zpráv. Aidenovi fanoušci si žádali své a on jim to milerád dával. Naštěstí pro něj jsem ve volnu mezi semestry na vysoké chodila na kurz fotografie, abych si mohla přes léto přivydělávat focením svateb.

Aiden začal pneumatiku nadzvedávat, aby ji převrátil. Tvář měl staženou, pot mu stékal po spáncích a po vystouplé, pět centimetrů dlouhé bílé jizvě, která se mu táhla podél linie vlasů a ztrácela se v houští vousů, které mu vyrostly doslova přes noc. Slyšela jsem, jak se lidi o té jizvě dohadují, když si mysleli, že neposlouchám. Měli za to, že si ji přivodil během opileckého běsnění na vysoké.

Já ale věděla, že tak to nebylo.

Skrz objektiv jsem sledovala, jak Aiden samým úsilím křiví tvář, jak mu jeho trenér dává pokyny. Znovu jsem zmáčkla spoušť a potlačila ospalé zívnutí.

„Nazdárek,“ zašeptal mi do ucha hlas, jehož majitel stál až příliš blízko za mnou.

Strnula jsem. Ani jsem se nemusela otáčet, abych věděla, kdo to je. V Aidenově okolí byl jen jediný člověk, ze kterého se mi vždycky v hlavě rozblíkal radar na rozpoznávání úchylů.

Toble bude díkybohu nejspíš skoro naposled, co se s ním uvidíš, utěšovala jsem sama sebe, abych sebou znechuceně netrhla.

Bylo mi totiž jasné, že kdybych svou nelibost dala najevo, jen bych tím všechno zhoršila. Aidenovi jsem rozhodně nehodlala říkat o tom, že mám z jeho spoluhráče kopřivku. Neřekla jsem to ani Zacovi, kte-

rého jsem doopravdy považovala za svého kamaráda, a už vůbec jsem o tom nehodlala vykládat někomu, kdo mým kamarádem nebyl. Ale byla to pravda. Kdykoli jsem se nachomýtla k akci, která se týkala týmu Three Hundreds, snažila jsem se hlavně hledět si svého a chovat se mile nebo aspoň zdvořile ke všem, kdo na mě byli hodní. Trevor mi během pohovoru vtloukl do hlavy, že mě na těch akcích nemá být ani vidět, ani slyšet. Pozornost se měla vždy upírat jen na Aiden, ne na nějakou potrhlou asistentku, a já s tím neměla žádný problém.

Vyloudila jsem na tváři nucený, sevřený úsměv, i když na mě Christian neviděl, a dál jsem objektivem fotoaparátu mířila na Aiden.

„Ahoj, Christiane. Jak se vede?“ zeptala jsem se přátelským hlasem, který mě stál hodně úsilí. Christian byl sice velmi pohledný, ale ve skutečnosti to byl rváč, který dostal minulou sezonu několikazápasový distanc jen proto, že se popral v nočním klubu. Což o něm podle mě dost vypovídalo, protože kdo by udělal takovou blbost? Vydělával několik milionů ročně, jen naprostý pitomec by riskoval, že o tak dobrý plat přijde.

„No, teď, když jsi tady, se mi vede skvěle,“ opáčil ten úchyl.

Málem jsem zaúpěla. Vůbec jsem nevěděla, že trénuje ve stejném zařízení jako Aiden. Pochybovala jsem, že o tom ví Aiden sám, a pokud ano, bylo mu to jedno.

„Fotíš tu Graves?“ vypytał se Christian a posadil se na zem vedle mě.

Přitiskla jsem si hledáček k očím v naději, že pochopí, že mám dost práce a nechci se s ním vybavovat. „Jo.“ Koho jiného bych asi tak fotila? Pořídila jsem pár dalších snímků, zatímco Aiden převracel obří pneumatiku a pokaždé, když se mu to povedlo, se opět sehnul do dřepu, aby ji podebral.

„Jak ses měla? Už jsme se dost dlouho neviděli, co?“

„Dobře,“ odpověděla jsem stručně, což možná působilo nezdvořile, ale já neměla dost síly na to chovat se k němu srdečně, ne potom, co udělal. Navíc sám moc dobře věděl, jak dlouho Aiden nehrál. Byl hvězdou mužstva a lidí z týmu s ním byli v kontaktu prakticky neustále.

I Christian musel vědět, jak na tom Aiden je. Připadalo mi, že kdykoli naladím na televizi sportovní kanál, nějaká mluvící hlava tam právě zaujatě předjímá Aidenovu budoucnost.

Cítila jsem, jak mě do ramene hřeje teplo jeho těla. „Graves se dal do kupy skoro zázračně rychle.“

Najednou jsem skrz objektiv viděla, jak se Aiden zamračeně dívá mým směrem, zatímco jeho trenér si cosi píše do bloku, který držel v ruce.

Váhala jsem, jestli mám zamávat a vstát, ale Aiden mě v rozhodnutí předběhl. „Můžeš jít,“ pronesl nahlas.

Můžeš –?

Spustila jsem ruce s foťákem do klína, probodla ho pohledem a ukazovátkem si posunula brýle výš po nose. To jsem se přeslechla, ne? „Cos říkal?“ houkla jsem pomalu a zřetelně, aby mě slyšel.

Aiden bez hnutí brvou zopakoval: „Můžeš jít.“

Můžeš jít.

Jen jsem na něj třesla oči. Srdce mi zlostně poskočilo. Sykavě jsem se nadechla.

Raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset.

„Umoř je laskavostí,“ říkávala mi Dianina mamka, když jsem jí vyprávěla, jak mě moje sestry šikanují. Ve vztahu ke své rodině jsem se její radou příliš neřídila, ale jakmile jsem byla dost stará na to, abych musela začít řešit konflikty, začala mi ta slova dávat smysl.

Usmívat se na někoho, kdo se chová jako debil, obvykle ty hajzly naštvalo mnohem víc, než když jste jim opláceli stejnou neurvalou mincí.

Někdy sice hrozilo, že si lidé budou myslet, že jsem trochu slaboduchá, ale tohle riziko jsem byla ochotná podstoupit.

Jenže v tuhle chvíli, když jsem přemáhala nutkání ukázat přede všemi Aidenovi vztyčený prostředníček, to bylo těžší než obvykle.

To, že mě ignoroval, když jsem se pokoušela o vtip, nebo jsem mu řekla „Dobré ráno“ nebo „Měj se“, byla jedna věc, ale aby se ke mně

takhle choval před lidmi? Jasně, ani ve svých nejsvětějších chvílkách to nebyl zrovna mazlík, ale rozhodně nebýval ani takový hulvát. Nebo minimálně ne na veřejnosti, kde jsme se spolu zas tak často nevyskytovali.

Raz, dva, tři, čtyři, pět. To zvládnou.

Povytáhla jsem obočí a zářivě se na něj usmála, jako by se vůbec nic nestalo, ačkoli v hloubi duše jsem zuřila a vymýšlela plán, jak mu způsobit průjem.

„Co s ním kurva je?“ zamumlal si pod vousy Christian, zatímco jsem ukládala foťák do pouzdra a pouzdro do tašky. Nedokázala jsem se rozhodnout, jestli se co nejrychleji vypařit, nebo zůstat, kde jsem, protože jsem nechtěla, aby si Aiden myslel, že budu skákat, jak on píská, pokud ke mně bude mluvit takovýmhle tónem.

V tu chvíli mě jako pěst do břicha udeřilo vědomí, že tohle už brzo nebudu muset snášet. Ať si klidně je odtažitý a studený jako psí čumák, ať si mě klidně nevšímá a nezajímá se o můj osobní život, ale ztrapňovat mě na veřejnosti? Jsou věci, které se nedají jen tak přejít, natož odpustit.

Raz, dva, tři, čtyři, pět, šest.

„To je vždycky takovej?“ vytrhl mě z rozjímání Christianův hlas.

Pokřčila jsem rameny, nechtěla jsem plácnout něco neuváženého před člověkem, kterého jsem skoro neznala, ačkoli jsem o něm věděla dost na to, abych si ho nezapsala na seznam lidí, které bych zachránila z hořící budovy. „Je dobrý nadřízený,“ odpověděla jsem vyhybavou lichočkou a zvedla se. „Já si to neberu osobně.“

Většinou.

„Stejně už musím jít. Měj se,“ řekla jsem, přehodila si popruh tašky přes rameno a zvedla ze země chladicí tašku s Aidenovou snídaní.

„Určitě se zas brzo uvidíme,“ podotkl ještě Christian příliš veselým, falešným hlasem.

Kývla jsem a pak jsem si všimla, jak Aiden klečí na jednom kolenu a dívá se na nás se zcela lhostejným výrazem v očích. Sevřel mě nepří-

jemný pocit, který mě nabádal, ať prásknu do bot, ale místo toho jsem se postavila na opačnou stranu pneumatiky. Aiden se potil, mokrá látka trička se mu lepila na prsní svaly jako druhá kůže. Tvářil se nepřístupně, skoro znuděně – takže vlastně jako obvykle.

Pokusila jsem se dostat srdce i jazyk pod kontrolu. Žaludek se mi při pohledu na něj svíral zmatkem, vztekem, a taky trochu ublížeností, abych byla upřímná. „Děje se něco?“ zeptala jsem se pomalu a neochvějně, zatímco jsem prsty poklepávala na šev tašky, ve které jsem měla jeho foťák a svoje věci.

„Ne,“ odsekl Aiden prudce, jako bych se ho zeptala, jestli chce k večeri fenykl.

Odkáslala jsem si a otřela si hranu dlaně o šev kalhot. V duchu jsem obezřetně napočítala do tří. „Určitě?“

„Proč by se mělo něco dít?“

Protože se chováš jako totální vůl, pomyslela jsem si.

Ale než jsem v duchu sesumírovala jinou odpověď, Aiden znovu promluvil. „Neplatím tě za to, abys někde posedávala a tlachala.“

To snad *ne*.

Aiden se předklonil celým trupem a opřel se o stehno, aby se protáhl. „Přineslas mi snídani?“

Snažila jsem se být trpělivá. Vážně. Obvykle jsem trpělivosti měla na rozdávání. Slova „tohle je moje“ pozbývají smysl, když máte tři starší sestry naprosto nerespektující osobní hranice, a k tomu mladšího bratra. Netřeba dodávat, že jsem si nic nebrala příliš osobně, a když mi někdo ze sourozenců řekl něco, co ho později mrzelo, většinou jsem to moc neřešila.

Jenže problém byl v tom, že Aiden nebyl můj sourozenec. Nebyl to ani můj kamarád.

Snesla jsem toho hodně, ale neměla jsem povinnost snášet cokoli od něj.

V tu chvíli mi došlo, že už toho mám vážně po krk. Absolutně. Měla jsem toho dost.

Možná jsem se bála dát výpověď, ale to radši vsadím sama na sebe a zařídím se na vlastní pěst, než abych tu zůstala a nechala se urážet někým, kdo nebyl o nic lepší člověk než já.

Klidně, klidně, klidně – i když mi v uších vztekle hučelo – jsem se zaměřila na jeho otázku a na faktickou odpověď. „Ano,“ odpověděla jsem ledovým hlasem a zvedla chladicí tašku, kterou musel stoprocentně vidět, už když jsem k němu došla.

Aiden zabručel.

Dokázala jsem ho respektovat za to, jak je odhodlaný, jak se dokáže soustředit, jak logicky uvažuje...

Ale teď mě štvalo, jak slepý je ke všemu ostatnímu ve svém životě. Za celou tu dobu, co jsem pro něj pracovala, jsem od něj doteď neslyšela nic než občasné „Děkuju“ nebo „Ten oběd byl v pohodě“. Jasně, věděla jsem, že čekat od někoho vyjádření vděku jen proto, že to diktuje slušné vychování, je zbytečné, ale stejně. Okamžiky, kdy se na mě usmál nebo se zeptal, jak se mám, bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky. *Jedné ruky, sakra*. Byla jsem prostě někdo, kdo plní určitou roli, ale tu roli v jeho životě mohl plnit prakticky kdokoli a jemu by na tom nesešlo.

Já jsem odváděla dobrou práci, skoro jsem si nestěžovala a vždycky jsem dělala všechno, co bylo potřeba udělat, i když se mi třeba nechtělo. Snažila jsem se k němu chovat mile a občas jsem trochu žertovala, třebaže o to moc nestál, protože jaký by to byl život, kdybyste ho brali pořád jen vážně?

Ale on mi teď v podstatě řekl, ať se klidím, a to před lidmi.

„Ještě něco?“ vytrhl mě z přemítání Aidenův hrubý hlas. „Potřebuju ještě cvičit.“

V tu chvíli mi hrudníkem projel podivně úlevný pocit. Jako bych... mohla opět dýchat. Stála jsem před ním a věděla jsem, že jsem se zachovala správně. „Ne, to je všechno, šéfe.“ Polkla jsem, přiměla se k úsměvu, a vyšla z haly s hlavou vztyčenou a myšlenkou na to, že *končím. Tohle je doopravdy konec*.

Co to do něj vjelo?

Už jsem Aidenovu mockrát zažila, když měl špatný den. Špatné dny Aidenovy pro mě nebyly novinkou ani něčím, co bych si ukládala do paměti. Aiden bral smrtelně vážně i tréninky se svým týmem, každá chyba, kterou udělal, byla pro jeho duši těžká rána, z které se dlouho vzpamatovával. Už mockrát v různých rozhovorech popisoval, jak v noci leží v posteli a před spaním si prochází všechny taktiky a zápasy.

Míval mizernou náladu, když bylo ošklivo, i když bylo hezky. Nevrle mužské, co mají radši samotu, jsem dokázala zvládnout. Aiden se obvykle jen mračil a možná trochu odsekával.

O nic nešlo. Neřval, ani neházel věcmi.

Ale chovat se ke mně jako hajzl na veřejnosti? Takhle se mnou mluvit? To byla novinka i u něj, a právě proto jsem měla co dělat, abych se s tím nějak popasovala. Občas jsou ta nejhorší slova, co může člověk zaslechnout, zahalena do medových tónů a klidného hlasu.

Z haly jsem vyšla celá rozhozená. Dokonce jsem si za volantem sama pro sebe mumlala. O dvacet minut později jsem vjela do Aidenovy čtvrti a jako obvykle zaparkovala u chodníku v jeho ulici. Jakmile jsem otevřela dveře jeho domu, došlo mi, že je něco špatně. Alarm místo obvyklého pípání zůstal zticha.

Někdo ho deaktivoval.

„Zacu?“ křikla jsem a sáhla do kabelky pro pepřák. Vstoupila jsem do kuchyně a obezřetně kráčela ke dveřím vedoucím do garáže, abych se podívala, jestli tam stojí jeho auto.

Ale už jsem se k nim nedostala.

Z onyxové kuchyňské linky hned vedle lednice visely dlouhé nohy v kovbojských botách z hnědé kůže. Ani jsem se nemusela dívat na horní část těla, k němuž patřily. Bylo mi jasné, co bych spatřila: prošoupané tričko, pohledný štíhlý obličej a světle hnědé vlasy vykukující spod černého stetsonu, který vlastnil už celé roky.

Zachary James Travis si hověl na lince s pytlíkem chipsů na klíně. Měřil necelý metr devadesát a za tým Three Hundreds hrál jako zadák

v záložní řadě. Kdysi býval nejzářivější hvězdou města Austin v Texasu, ale posledních šest let ho sužovalo jedno zranění za druhým a jeho kariéra stagnovala. Tak to aspoň shrnovali sportovní komentátoři.

Ale já Zaca znala úplně jinak. Měl huhňavý jižanský přízvuk, u obléčení mu záleželo jen na tom, aby bylo čisté a pohodlné, a pyšnil se úsměvem, z nějž šla většina žen do kolen. Ale taky to byl můj kámoš. Můj důvěrník ve všem, v čem jeho spolubydlící zaostával.

Neviděla jsem ho skoro tři měsíce, od chvíle, co odjel na chvíli domů.

V tu chvíli jsem ale úplně zapomněla na to, že se mi po něm kdy stýskalo. „Málem jsem tě pokropila pepřákem přímo do ksichtu! Myslela jsem, že se vracíš až příští týden.“ Přitiskla jsem si ruku na hrudník a zhluboka se nadechovala. V druhé jsem stále svírala pepřový sprej.

Zac seskočil na zem, až to zadunělo, a já se konečně odvážíla zvednout oči. Viděla jsem, že mě vítá otevřenou náručí a širokánským úsměvem. Vypadal odpočatě, byl opálenější než obvykle, a když jsem přejela pohledem jeho trup, viděla jsem, že se i trochu spravil. „Takys mi chyběla, brouku.“

Na okamžik jsem pustila z hlavy Aidenovu mizernou náladu. Zaccův úsměv byl nakažlivý. „Co tady děláš?“

„Řek sem si, že mě nezabije přijet o trošku dřív,“ vysvětlil, obešel kuchyňský ostrůvek a postavil se přímo přede mě. Tyčil se nad mým metrem sedmdesát jako hora. Než jsem se zmohla na slovo, sevřel mě v náručí.

Taky jsem ho objala. „Jediný, koho tu někdo brzo zabije, je ty-víš-kdo. Za ty poslední dva měsíce jsem mu několikrát málem nasypala do pití jed.“ Nadechla jsem se a skoro jsem se rozhihňala, když jsem ucítila vůni Old Spice, které se Zac nehodlal vzdát.

„A je ještě naživu?“ zeptal se líně, ale tónem, který prozrazoval, že to myslí vážně.

Vzpomněla jsem si na ten výstup v tělocvičně a zamračila se do Zacova ramene. „Má namále.“